

LOUISE JENSEN

KOHTING

Üks öö võib muuta kõike...

Psühholoogiline põnevik

Originaali tiitel:
Louise Jensen
The Date
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on kirjanduslik väljamõeldis. Raamatus esinevad nimed, tegelaskujud, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis ei ole ühemõtteliselt üldkasutatavad, on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Louise Jensen, 2018. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E09402321
ISBN 978-9949-82-806-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Ei ole oluline, kui vanaks me saame või kui suureks kasvame,
me kõik vajame ema, kas pole?
See raamat on minu emale. Armastusega.*

EDWARD LEAR „Öökull ja kiisu“

Öökulli ja kiisu viis merele Liisu,
paat kaunis kui lillhernekaun.
Sai teemoonaks moos ja pappi hea noos –
neil sajastest peenrahapaun.
Kull jõllitas kuud ja laulis uhhuud
ning plõnksus ta väike kitarr:
„Oh kiisut nii armast! Oh kiisut nii truud!
Kes kauniks ei pea sind, on narr!
On narr,
on narr,
kes kauniks ei pea sind, on narr!“

Kass kiitis: „Kui peen! Mis ometi teen?
Nii meeldiv on kuulata sind!
Oh peame nüüd pulmad, et lõpeks kord ulmad!
Mis merel on sõrmuse hind?“
Tuul aastaga siis neid saarele viis,
kus paunapuul viljaks on märss.
Puu all keset liga seal seisis üks siga
ja rõngastet oli tal kärss.
Tal kärss,
tal kärss,
ja rõngastet oli tal kärss.

„Hea põssa, saad raha, kui rõnga müüd maha
kuldsõrmuse pähe!“ – „Jah müün!“
Läks põssale papp. Neid laulatas papp –
üks kalkun, kel mäe otsas küün.
Peol kotletivirn ja viilutet pirn
ning luhvel, mis suhu käis suult;

siis varvas ja kand, ees liivane rand,
seal tantsuks nad valgust said kuult.
Said kuult,
said kuult,
seal tantsuks nad valgust said kuult.*

* Raamatus on kõikjal kasutatud E. Leari luuletuse Mati Soomre tõlget. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

PÜHAPÄEV

Esimene peatükk

Midagi on viltu.

Ma tean seda kohe, kui ärkan tinaraskest, segasest unest. Ma tajun juba enne ärkamist meeleskohtade tuksumist. See ei ole pettumuskihvatus, mida tunnen igal hommikul, taibates, et ma ei ole voodis koos Mattiga, et ma ei ela enam ega ole ka teretunud omaenda kodus. See on midagi muud. Mu pea lõhub valutada, mõtted on hägusad, kogu tuba tundub tiirlevat.

Midagi on viltu.

Toas on hapukas lõhn. Lõhn, mida ma ei suuda algul hästi määratleda, kahtlustades juba hetkeks, et äkki on keegi koos minuga voodis. Mul on kohutav aimus, et mind jälgitakse ja mitte armastaval moel, nagu Matt seda kunagi tegi, kui silmad avasin ja nägin teda küünarnukile nõjatumas ja üksisilmi vaatamas, justkui oleksin ma ainukene tüdruk kogu maailmas. Praegune jälgimine tekitab kõhedust. Mul tuleb kananahk ihule. Ma poleks pidanud laskma Chrissyl ja Julesil end veenda kohtingule minema. Ma ei ole valmis, pealegi, ma klammerdun ikka veel lootusekübeme külge, et mu abielu ei ole läbi. Alles eelmisel aastal otsustasime Mattiga lapse saada. Kujutasin ette, kuidas tulevik nagu mõnus ja soe tekk mind endasse mähib. See oli enne, kui Matt mu unistused ühe järsu liigutusega katki rebis, mind tühja, külma ja jäisesse taredumusse jättis. Mu sõbrad tõttasid appi, nagu head sõbrad ikka, ja

paar nädalat tagasi, kui istusime ja veini jõime, veensid nad mind ühte kohtinguäppi profiili looma.

„Ma olen abielus!“ protestisin.

„Elate ju lahus,“ ütles Chrissy ja tema suust kõlas see nii lõplikuna, kuigi me kumbki Mattiga pole lahutust maininud. „See mõjuks sulle hästi. Sa ei käi kunagi väljas. Sa ei pea seda ju tõsiselt võtma.“ Ma naeratasin põgusalt. „Lihtsalt veidi meelega lahutust. Vahetevahel mõni õhtusöök või drink. Sa ei pea tegema midagi, mida ei taha.“

„Näiteks profiili koostama?“ Krimpsutasin nägu, kui Jules luges valjusti ette Inside, Outi kodulehte. „Me ei postita fotosid enne, kui oleme inimest tundma õppinud. Kõik me oleme ju sisesemiselt ilusad.“ Jules pani kaks sõrme kurgu alla, aga temal ju ei ole meest, ta elab mehest lahus nagu minagi. Chrissy on lahutatud. Jumal ise teab, miks ma nendelt suhtealast nõu otsin. Oleme kõik täielikud äpud.

„Issand, see on veelgi hullem,“ ütlesin. „Mis siis, kui tal on kaks pead või midagi taolist?“ Chrissy naeris. „Ma arvasin hoopis, et sa ei ole huvitatud.“

„Ega olegi,“ ütlesin ning ega polnudki, aga ma ei suutnud lakata äppi allapoole kerimast. „Mis tähendab AO – vastuseks OI?“ See oli nagu menüü lugemine võõrsil.

„Armastuse otsingul. Ole ise.“ Chrissy rebis lahti Doritose krõpsupaki, ise üle mu õla lugedes. „Kõik kasutavad akronüüme. Vältige VKE-d.“

„Mis see on?“

„Vanemate keldrikorrusel elamine. Ilmselt hoiaks ta sind siis aheldatuna keldris!“ Chrissy tõmbas salsapurgilt kaane pealt.

„Me ei pruugi sind enam kunagi näha. Kas ma võin sinu Michael Korsi koti endale saada?“ küsis Jules. „See on niikuinii sinu jaoks liiga hea.“ See oli küll tõsi. Meie esimesel jõuluõhtul Mattiga olin teeselnud elevust, kui sikutasin kingipaki lehvi lahti ja eemaldasin metallivärvi kinkepaberi, mis oli sama jäik nagu mu naeratus, leides eest käekoti, mille hind võrdus arvatavasti minu

kuise toidurahaga. Ma suudlesin Matti kirglikult, teeseldes edasi, kogu aeg juureldes, kas peaksin talle rääkima, miks ma kingitusi saades end nii ebamugavalt tunnen. Kõigist saladustest, mida võinuksin enda kohta paljastada, ei olnud see kaugeltki kõige hullem.

„Ma ei saa kohtingule minna,“ ajasin vastu. Aga tegelikult mõtlesin ma hoopis, et ei lähegi.

„Mis on kõige hullem, mis võib juhtuda?“ küsis Chrissy. Enne kui jõudsin ridamisi pakkuma hakata, ütles ta juba: „Sa võid kohutada kellegi LPVAHS-ga.“

„Mida see tähendab?“ Kuhjasin tomativiile ja paprikat tortiljale.

„Lihaseline ja päevitunud, väga suure...“

„Sa mõtled selle välja!“ Naerdes täitsin ma meie klaasid ja paar järgmist tundi veetsime me oma telefonides, jagades infot, et Andy, 32, sooviks kohtuda paljude uute ja huvitavate inimestega, „ei suuda seda püksis hoida“, nagu kommenteeris Chrissy, ja Lewis, 35, ei tahtnud end määratleda oma ameti kaudu: „töötu“, nagu teatas Jules.

Hiljem olin ma kõhelnud murdosa sekundist ühe mehe profiili puhul, kus öeldi, et ta armastab koduseid praade, koeri ja kalastamist. „Igav,“ ütles Chrissy, aga minu arvates tundus ta normaalsena. Turvalisena, ilmselt. Ma pidasin täiesti võõra inimesega kohtumist hirmutavaks.

„Ta paistab...“ ma kõhklesin, „...kena.“ Ja rohkem polnudki vaja, kui Jules juba haaras telefoni ja saatis vastuse, teades, et mina seda ei teeks, ning andis täpse ülevaate minu kahekümne kaheksa aastaselt saabunud vastsest vallalisepõlvest.

Nüüd ma tõesti soovin, et ta poleks seda teinud. Surun kramplikult tekikotti, käed rusikas, olles nii liikumatult, nagu suudan. Nii vaikselt, nagu vähegi saan, teeseldes, et ma ikka veel magan, kuulatades, ega ei kosta mõnd liikumist. Või hingamist. Aga ma kuulen vaid linnulaulu väljas akna taga ning see kostab nii valjult. Kui palju ma eile jõin? Mu pea pole kunagi nii hullusti valutanud. Ma pidin ju autoga sõitma, mõtlesin ju veel, et kui jään limonaadi juurde, olen rahulik ja kontrollin olukorda. Nuputan põgusalt,

kuhu ma oma auto küll jätsin. Kas see seisab endiselt Prismi ees? Kõik on pisut segane. Olin valinud Prismi, pidades kesklinna baari nii avalikuks kohaks, kui üldse olla saab, kuigi see pole päris minu maitse. Mulle meeldib palju rohkem mõni maapubi, aga ma polnud tahtnud vihjata romantikale. Ma neelatan tugevasti. Kurgus kriibib ja kui ma vajutan sõrmedega kergelt kaelale, tundub ka see valusana.

Hoolimata mu keha raskuse all vajuva iidvana madratsi pehmusest, on õlal valus ja ma puudutan seda õrnalt, tundes, et nahk on marraskil ja sõrmede all kleepuv. Mu ripsmed on eelmise õhtu ripsmetušist kokku kleepunud, ma pean need lahti kangutama. Päike pressib kardinaprao vahelt sisse ja Chrissy maja vaba tuba, kus olen elanud Mattist lahkukolimisest saati, täitub pehme merevaiguvärvi säruga.

Valu lõikab mul pealuust läbi, kui istukile tõusen. Ma tõstan käe ettevaatlikult ühele peapoleele. Muhk. Kas ma kukkusin eile õhtul? Tõenäoliselt. Olen alati kohmakas olnud, pole kunagi õppinud ära kontsadel kõndimise kunsti. Kombates haava nii õrnalt, kui saan, tabab mind kohe iiveldushoogude laine ja mul on tunne, et kukun. Kiiresti eemaldan käe haavalt, et säilitada tasakaalu, kui ma märkan seda.

Verd.

Tõstes peopesad silmade ette, uurin ma neid aeglaselt pöörates, nagu poleks oma käsi kunagi varem näinud. Käed on punasekriimulised, kuivanud verekorbad küünte ümber. Veri tuli kindlasti mu peahaavast. Pole siis ime, et ma end nii haiglaselt tunnen. Mu pilk liigub randmetele ja ma märkan ärevusega paari väikest ümmargust, kuid tugevat verevalumit. Ma puudutan vasaku käe sõrmeotstega paremat käsivart. Seal on neli verevalumit, nelja sõrme jäljed? Need on suuremad kui minu sõrmeotsad ja kui ma kätt pöoran, leian suurema põidlajälje ja tean, et mind on kinni hoitud. Hirmujudin käib minust läbi, silmad sähvivad toas ringi vilksatada, otsides kinnitust, et olen üksinda. Miks on seal, kus peaksid olema mu mälestused, tühimik?

Ma heidan teki pealt, keeran jalad voodist välja, nagu suudaksin põgeneda. Aga olen teinud liiga kiireid liigutusi. Madrats hakkaks nagu kõikuma. Ma sulgen silmad ja ootan, et iiveldus – mida peaaegu varjutab vasardamine peas – mööda läheks, ja kui see läheb, seiran ma aeglaselt tuba, uurides, ega minu napi varanduse hulgast ei hakka silma midagi ebatavalist. Mu riided on laiali. Rinnahoidja ripub riidekapi uksekäsipuu küljes, nagu oleks see sinna visatud, sukkpüksid on keras tooli all, peal aga puhta pesu hunnik, mida ma ei ole jõudnud veel ära panna. Tuba on sega-mini, aga see ei ole ebatavaline. Ei ole märkigi kellestki teisest ja kui ma vaatan patja enda kõrval, ei reeda miski, et keegi oleks siin maganud. Ma lasen käega üle voodilina enda kõrval. See on jahe.

Ma koban öökappi, kuhu – pole oluline, kui purjus ma olen – alati viskan oma mobiili, ning seal on tavalised asjad: sularaha ja salvrätid, ajakiri Marie Claire, Ladybirdi „Kohtingute raamat“, mille Chrissy mulle ostis – mis oleks pidanud mind naerma ajama, aga mõned leheküljed ajasid nutma –, ent mobiili ei ole. Kus on mu käekott? Ma ei näe seda toolil. Tasa ja targu ajan end püsti, kuid hoolimata oma kilpkonna-liigutustest kaldub tuba ühele küljele ja kõigub mu jalge all, nii et komistan, maandudes raskelt põlvedele. Pisarad kerkivad mulle silma, kui ma istun kandadele, hõõrudes põlvenukke. Nahk on roosa ja marraskil.

Käsi sirutades korjan ma kokku riided, mida kandsin eile õhtul. Mu paks talvejope on räpane ja niiske – selgitades vähemalt seda lõhna. Hallikasroheline õlapaelteta kleidi õmblus on rebenenud. Minu kreemikas sall on porine: salliga harmoneeruvad kindad ja mustade teravate kontsade ja hõbedaste lipsudega kingad näikse kadunud olevat. Kui ma sukkpükse puntrast lahti harutan, näen, et nende silmad jooksevad ja need on rebenenud, ning nüüd hakkab ma nutma. Kostavad rängad nuuksed, mida ma ei suuda tagasi hoida.

Mis minuga juhtus? Miks ma midagi ei mäleta? Küsimused tiirlevad mu peas, aga alles neid endale esitades mõtlen ma juba kõige hullemat. Kas mind vägistati? Vägistas mees, keda kohtasin

veebis? Aga tegelikult ma ei tunne, et oleksin seksinud, kokkuleppel või mitte, ja ma ju teaksin seda, teaksin ju?

Teaksin või?

See küsimus kõmatab mu luust ja lihast läbi. Sapiiritus suureneb ja kibe sapp juba kerkibki kurku, süljetulv voogab suhu. Jõuan hädavaevu vannituppa, enne kui oksejuga WC-potti purskub. Iga pisimgi liigutus kutsub esile valu peas, kõhulihased tõmbuvad krampi, kuni viimaks arvan, et kõige hullem on möödas. Istudes taas kandadele kerin tualettpaberi rullist peotäie paberit ja pühin suud.

Ma värisen üleni. Värisen nii tugevasti, et hambad plagisevad. Paljastel jalgadel on vannitoa kivipõrandal külm, jalad nõtkuvad, kui end püsti ajan. Ma tunnen, kuidas mind valdab õud, ja ma seisatan hetke hiirvaikselt, püüdes meenutada eilset õhtut, aga peale vilkuvate värviliste tulede ja bassitümpsu ei ole mul midagi meeles. Mu pea kõlgub, liiga raske kaela otsas, ja ma olen nii uimane, et pean pikali heitma, aga kohutav maitse suus ajab mu hambaid pesema, lükates mind kraani poole. Ma sirutan käe hambaharja järele ja peatun, hetkeks juureldes, kas ma rikun asitõendeid. Milliseid asitõendeid? See küsimus on külm ja terav, ma lükkan selle eemale, aga lõikav hääl mu peas ei vaiki. Mul püsib hädavaevu pilt ees.